

знае, отде да черпи сокове. Като влѣзе въ свѣта, човѣкъ не прави изборъ. Той отива при всички хора, отъ всички очаква да получи нѣщо и, ако не успѣе, разочарова се. Какво ще намѣрите при грѣшнитѣ хора? Тѣ сж празни цвѣтове. Пеперудитѣ и пчелитѣ отдавна сж изсмукали соковетѣ имъ, вследствие на което тѣ нищо не могатъ да ви дадатъ. Кръчмарьтъ, който е продалъ всичкото си вино, е доволенъ отъ положението си. Много естествено. Той е доволенъ, защото джобътъ му е пълненъ съ пари, но доволството му е временно. Бждещето ще говори за неговото доволство.

И тъй, не се радвайте, когато сте празни и не можете да дадете нѣщо на вашия ближень. Човѣкъ трѣбва да бжде изворъ: постоянно да дава и да възприема. Не е позволено на човѣка да бжде кръчмарска бѣчва, нито щерна. Ще кажете, че кръчмарьтъ забогатява. Не се стремете къмъ такова богатство. Животътъ не е кръчма. Науката не е кръчма. Който иска да се ползува разумно отъ живота, отъ свѣта, отъ науката, трѣбва да бжде организиранъ. За да се организира, човѣкъ трѣбва да учи, да има съзнание, че е дошълъ на земята да работи. — Ама кой го изпратилъ на земята? — Или самъ е дошълъ, или близкитѣ му го пратили, или Богъ го изпратилъ. Въ третѣ случая той има различни отговорности. Ако е дошълъ самъ, отговорността му е една; ако е изпратенъ отъ близкитѣ си, отговорността му е друга. Ако е пратенъ отъ